

ELEGIDA PER LES OMBRES

Tota història tràgica té un tràgic començament, i este és el meu.

Em dic Monmera, i encara que ara no li trobes molt de sentit, el meu nom significa llum.

Jo vivia en un regne anomenat Samador, on tot el món era feliç i content. Tots ens ajudàvem entre si i vivíem amb harmonia i pau. La meua mare era la reina, per tant, això em convertia en la princesa i la següent al tro. Però a mi sempre m'havia agradat la vida simple, silenciosa i tranquil·la, i com comprendràs, això era un poc impossible amb la vida que portava i m'esperava.

Un dia vaig decidir anar-me'n del regne amb el meu cavall blanc i alguns subministraments de menjar per a passar el dia sencer fora. La meua mare em va insistir que em quedara, que amb les coses que estaven passant en els altres regnes era millor que estiguera a casa, en un lloc segur. Però jo, imprudent com era, li vaig dir que no, que m'abellia passar el dia fora i que a més, me n'anava amb Anaris, el meu cavall blanc.

Tot va començar bé, de fet, era un dia preciós. El cel estava clar, sense núvols, amb un sol ardent, i la gespa i els arbres eren verds, verds com quan el món va respirar per primera vegada.

Feia ja una hora que Anaris i jo ens trobàvem fora del regne i jo mai havia passat aquells murs. De sobte, el cel es va tornar obscur, i encara que en eixe moment jo no ho sabia, la meua vida acabava de canviar.

Vaig sentir com unes ombres eixien dels arbres, que en algun moment del dia, hi havien estat vius. El cel ja no sols era del blau obscur d'abans, ara era negre (i tan sols hi serien les 3 del migdia). Anaris es va tirar cap enrere i jo vaig caure del seu llom. Una ombra que sobreeixia de totes les altres (alta, corpulenta i forta), anava apropant-se cada vegada més a mi, i de sobte, ho vaig saber, era Toesis, el déu del foc, i amb una poca mala fama, el rei de les ombres.

Jo no he sigut sempre així, de fet vaig poder arribar a conèixer el que era la felicitat. Però això va passar fa molt de temps, i no em trobe en condicions de contar-ho. Bé, pensant-ho millor, us faig un resum rapidet: Jo era un déu (el déu del foc) amb unes habilitats molt grans per a manejar-ho. El típic de sempre, mala relació amb els pares, l'ovella negra de la família... Al final vaig acabar sent la versió moderna de Lucifer quan va caure com àngel i va acabar sent el monstre de l'infern.

Des d'aquell moment, des que vaig elegir les ombres, tot estigué en contra meua. Ja ningú hi era amb mi, els meus pares es distanciaren de mi i em vaig quedar amb un buit tan gran que no em cabia quasi ni al cor. Des d'aquell dia, he estat sempre amb les ombres, des d'aquell dia, estic ple d'obscuritat i soledat... fins ara. Ara que he trobat a Monmera, filla de la reina de Samador, futura heredera al tro, estic a puntet d'aconseguir fer realitat el pla que porte preparant tota la meua vida. Ella no ho sap, però la llum que porta, la llum que és, és més poderosa del que ella sap. I jo vaig a canviar-li el seu destí.

No podia respirar. No podia parlar i amb un poc de sort, no li vomitaria el dinar a aquell déu caigut del cel a l'infern, o millor dit, del cel a la Terra. Anaris començà a galopar amb molta força mentre jo li deia que correguera amb les forces que em quedaven. Però Toesis es va avançar, millor dit, les seues ombres. Començaren a pujar-li per les potes, immobilitzant-li-les i deixant-lo en l'aire. Jo em vaig quedar bocabadada, sense saber què fer. De sobte, de les potes posteriors li van eixir garres, i de les davanteres, unes de més menudes. La cara se li va allargar, mostrant unes feroces faccions amb uns ullals més grans que el meu cos. La pell li va canviar al negre, i unes escates sobreeixien de la seua pell. Amb aquells ulls daurats i aquelles ales tan grans, Anaris, va passar de ser el meu cavall blanc, majestuós com era; a ser un drac, un drac gegant. Ahí ho vaig saber, la meua vida no tornaria a ser com ho era abans. Anaris es va convertir en Xiardam, el drac obscur; i jo m'havia convertit en la seua mestressa. Ja no era Monmera, la llum; ara era Monmera, la que una vegada va ser llum, la que una vegada va estar viva. Ja no podia fer res, les ombres s'havien apoderat de mi poc a poc. M'esperava una vida en l'infern, una vida plena de foscor.

El meu pla va ser perfecte. Ja tenia la llum convertida en la foscor, al drac que es podia carregar a un regne sencer i a les meues ombres. Sols em calia esperar el moment perfecte per a recuperar el que era meu i poder ser, per fi, reconegut

una altra vegada com a déu. Jo sols volia recuperar el que una vegada em va pertànyer, el meu cor.

Bé, doncs ara ens trobem en l'actualitat, i, estic a punt de destrossar el meu regne, Samador, i deixar-lo en cendres. Però abans haureu de saber per què el que una vegada va ser el meu regne, és tan especial.

Diu la llegenda que Samador va ser el primer dels 7 regnes creats en la Terra per un déu (al que abans li deien "Europa"), però no per qualsevol déu, no, va ser creat per Toesis, el déu del foc. Es diu que Toesis va crear Samador per a amagar allí el seu cor, (sí, el seu cor), ja que aquest és molt poderós i perillós a la vegada. El cor de Toesis estava format per set pedres precioses, cadascuna amb un poder i qualitat diferents, i quan les set estigueren juntes dins d'aquest, Toesis va ser imparable. Al principi no havia de que preocupar-se, però una vegada que el déu va descobrir el que podia fer més enllà amb aquestes pedres, ja ningú no el va poder salvar. I per això, els seus pares li van llevar el cor, el van amagar en algun lloc protegit en Samador, i el van deixar ahí fins ara.

I això em deixa enlloc a mi, Monmera, qui una vegada va tindre llum. Si Toesis no m'haguera llevat la llum, ara tots seríem feliços i contents i no caldria de què preocupar-se, però aquest déu tan imprudent, no sabia com podia utilitzar els meus "poders", i va acabar llevant-me la llum i deixant-me sola en l'obscuritat. Ara no hi ha volta enrere, Toesis vol el seu cor, el vol per a destruir la Terra, i per a matar a tots aquells que habiten en ella.

Unes hores més tard, Toesis, les seues ombres, Xiardam i jo, ens trobem volant els murs gegants de Samador. Xiardam comença a volar en picat fins a aterrar en un lloc un poc segur, però ja és tard. Tots els habitants de Samador saben que ja estem ací, i en un obrir i tancar d'ulls, Xiardam els calcina a tots amb el seu alé de foc, i als quals no aconsegueix cremar, se'ls menja de 20 en 20. I així comença a reduir amb nombres gegants el que abans era una gran població.

Els guerrers del regne venen de 100 en 100 cap a nosaltres, i mentre les ombres de Toesis van matant a alguns, Xiardam va cremant i menjant-se a uns altres. La meua part en este pla és anar a pel cor. Conec ma casa com el palmell de la meua mà, per tant, sé per quins llocs puc passar sense que em maten.

Des d'on estic s'escolten els sons esquinqadors de les mares i els seus fills sent devorats i matats bruscament, i simplement m'entren ganes de plorar. Si fora per mi, ho deixaria tot, agafaria el cor de Toesis i el trencaria per a que tot açò s'acabara ja d'una vegada. Però no puc, ja que la meua ànima està plena d'ombres, i el meu cos, encadenat a les portes de l'infern.

No sé com, però continue el meu camí. Per a la meua sorpresa, quan òbric la porta del que deu ser l'habitació on està amagat el cor de Toesis, em trobe una

visita inesperada, ma mare. Des d'aquell matí, des d'aquell dia en què vaig vore per primera vegada el que seria la continuació de la meua vida, no he vist ma mare, i d'això ja fa prou de temps.

Les dues ens quedem mirant-nos una bona estona. Des de l'habitació es continuen sentint els crits, i, es pot apreciar i olorar el foc del meu drac. Cap de les dos ens atrevim a dirigir-se la paraula a l'altra. Ens separen uns quants metres de distància, però pareixen unes dècades sense el suport de l'altra. Cap al fons de l'habitació, aconseguisc distingir el cor del déu en un vidre de cristall molt gros.

Quan estic a punt de córrer cap a aquell, ma mare es llança damunt meu impedint-me la mobilitat. Jo, sorpresa, intente llevar-me-la de damunt amb la major cura possible, però ella m'ataca una altra vegada. No m'ho puc creure, ma mare, atacant-me? A la força la lleve de damunt meu una altra vegada, i quan estic a punt de trencar el cristall i agafar el cor de Toesis, em note com una mà m'agafa de la cintura i m'espenta cap al terra.

Amb les llàgrimes recorrent-me les galtes i amb les forces pel subsòl de la Terra, prenc un ganivet que porte a la butxaca del pantaló i li l'acoste al coll de la meua mare. Ella amb les llàgrimes també recorrent-li per les galtes, agafa una espasa que tenia a l'esquena; em diu que em vol, i que m'allibera de la tortura que la meua ànima està patint encadenada a les ombres de Toesis, i em clava l'espasa al mig del cor.

En el moment en què el cor et deixa de bategar sents una pau instantània. No escoltes absolutament res només que el silenci. T'omplis d'un amor incondicional, i de sobte, veus una llum, sents una presència magnífica i observes la teua vida passar.

Ja vaig començar dient que tota història tràgica té un tràgic començament, bé, doncs acabaré dient que tota història tràgica també té un final tràgic, i este és el meu.

Sóc Monmera, i vaig ser elegida per les ombres.